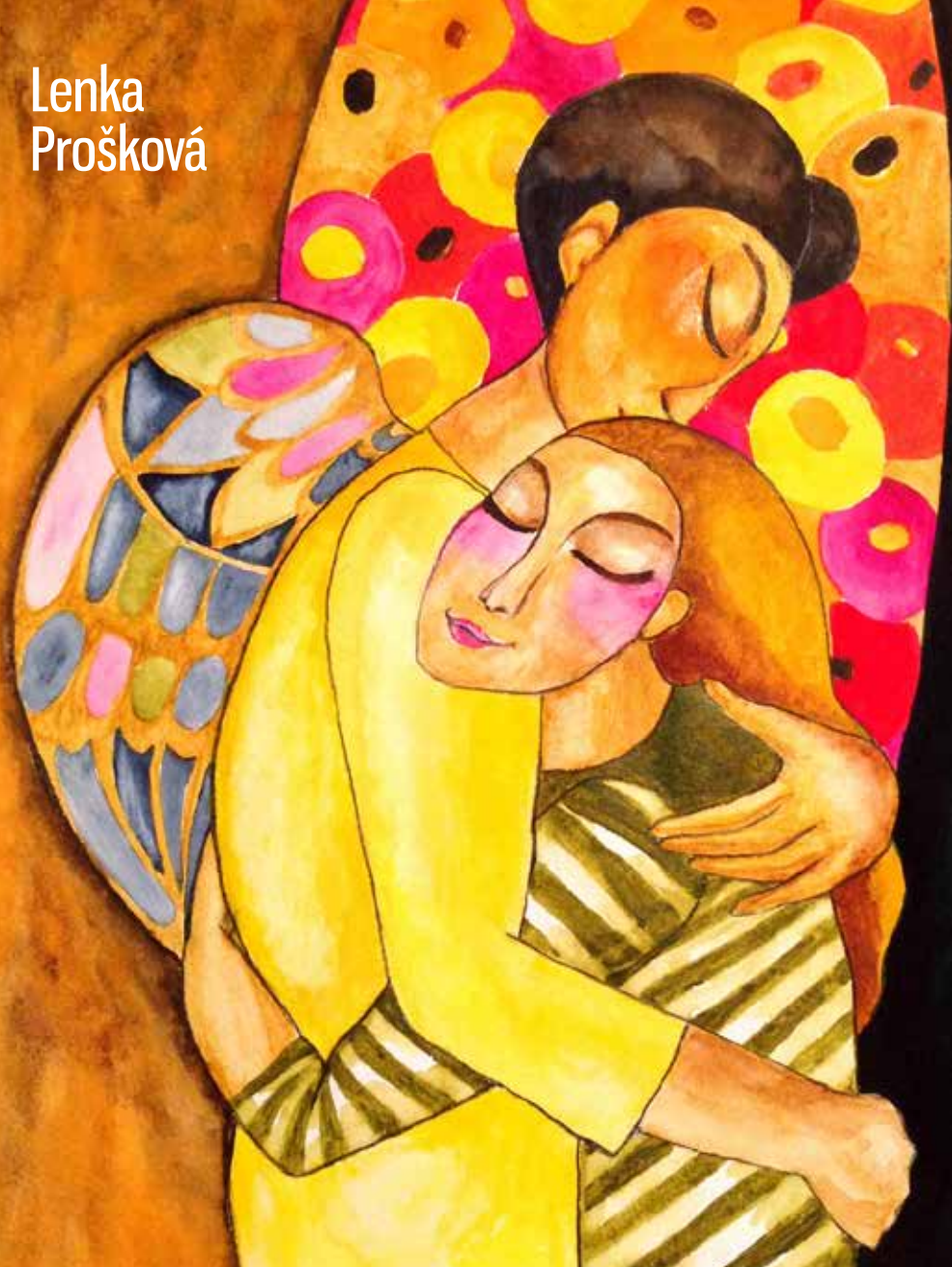

Lenka
Prošková

VŠECHNO MÁ SVŮJ ČAS

**Všechno
má
svůj čas**

Lenka Prošková

Lenka Prošková
Všechno má svůj čas

Text copyright © Lenka Prošková 2019

Ilustrace: Daniela Kuruc

Všechna práva vyhrazena.

Grafická úprava obálky: Espiral, s.r.o.

Objednávky knihy: www.lenkaproskova.cz

Vydání první.

ISBN: 978-80-270-3520-5

Pro všechny odvážné snilky

1

Nicol s Tomem seděli na kopci za městem. Oba nasávali poklidnou atmosféru blížícího se večera. Pozorovali nádherný západ slunce. I tak se Nicol ztrácela v bludišti svých myšlenek. Trápila se. Měla tajemství. Dnes o něm chtěla promluvit, ale bohužel to nešlo tak snadno, jak si představovala. Její srdce jí v tom bránilo. Pořád dokola jí napovídalo, že bude následovat katastrofa. Něco takového jí nahánělo hrůzu. Nevěděla kudy dál. Vyčkávala na vhodnější příležitost, která však stále nepřicházela.

Tom je už od dětství její neodmyslitelnou součástí. O jejich přátelství se s oblibou říkává, že je až neuvěřitelně silné. Důkazem je i to, že dokázalo ustát hned několik zatěžkávacích zkoušek.

Nejtěžší byla určitě ta, když si Tom uvědomil, že city, které k Nicol chová, nemají s kamarádstvím co do činění. Řekl jí o tom, ale ona jeho velkou lásku opětovat nemohla. Nechtěla ho obelhávat. Milovala ho pouze jako bratra, kterého si vždycky přála. Nedalo se nic dělat.

Tom se s tím statečně smířil. Na jejich blízkém vztahu se pak dlouhé roky nic nezměnilo. Jenže jednoho dne už nemohl dál. Rozhodl se svůj život od základu změnit. Odjel studovat do Austrálie. Sám sebe utvrdil v tom, že tam na své city k ní zaručeně zapomene.

Nic takového se samozřejmě nestalo. Jeho život však nějakou změnu přece jen zaznamenal. Rozběhl se do šíleného poklusu. Najednou už nebyl student. Byl velmi tvrdě pracující muž. Úspěchy na sebe nenechaly dlouho čekat. Jenže k dokonalému životu měl stejně daleko. Nic ho totiž nedokázalo naplnit.

Jeho snaha zapomenout tak nevedla vůbec nikam. Ať trávil svůj volný čas jakkoliv, jeho myšlenky se pořád stáčely k Nicol. Nebylo tedy divu, že jejich přátelství postupně znovu ožívalo. Zpočátku to bylo jen formou dopisů, jenže čím víc si psali, tím víc si chyběli. Tom byl bezradný. Nevěděl, jak se z toho dostat. A tak se stalo, že po pár letech na svoji snahu rezignoval a alespoň jednou, dvakrát ročně se začal znovu vracet domů.

Dnes, když s Nicol seděl v trávě, cítil, že není ve své kůži. Byla zamlklá, nemohla se uvolnit a jen málokdy se na něj dokázala podívat. Něco bylo špatně. Věděl to.

„Co je s tebou?“ zeptal se starostlivě.

Neodpověděla, jen se na něj smutně ušklíbla. Nechápal to, vždycky spolu mluvili na rovinu. A najednou mu to došlo. Měla strach. To zjištění ho šokovalo.

„Co tě trápi?“ zeptal se tentokrát mnohem více naléhavěji. Musela přece pochopit, že je tu pro ni a že jí chce se vším pomoci.

Chvilí to trvalo, ale potom ji jeho povzbudivý a milující pohled přece jen rozmluvil. „Vím, že ti moje další slova ublíží,” začala tiše, „jenže je nejvyšší čas, abych ti to řekla.“ Hned nato k jeho překvapení zmlkla znovu. Zarmouceně se mu zadívala do očí. Zakrátko neunesla ani to. Svůj pohled odvrátila k zemi. Slyšela, jak si povzdechnul. Nechtěla ho zklamat, ale strach byl mocnější. Až když se jí ho podařilo trochu umírnit, konečně to mohla doříct: „Alex mě požádal o ruku. Za měsíc se budeme brát.“

Něco takového nečekal. Její poslední věta ho málem připravila o rozum. Nastalo ticho.

Nicol ho sledovala. Věděla, že mu způsobila utrpení. Jenže co mohla dělat? Ona Alexe milovala a chtěla s ním strávit svoji budoucnost. Prála si, aby Tom přestal její vztah přehlížet a aby se s ním konečně vyrovnal. Kdysi byl totiž Alex jeho dobrý přítel.

„Tome, prosím! Mluv se mnou!“ šťouchla do něj jemně. Jeho mlčení jí vadilo.

„Blahopřeji!“ vydal ze sebe, aby jí vyhověl. Jeho hlas byl ostrý jako břitva a pohled chladný jako led.

Nicol cítila, jak to v něm vře. Zcela jasně viděla, jak moc se snaží odálit výbuch, který stejně brzy přijde. Ona ale musela mluvit dál. Něco po něm chtěla. „To neznělo moc upřímně,” pokračovala. Chtěla ho chytit za ruku, ale nenechal se. „Prosím, snaž se mě pochopit. Přece jsem před tebou něco takového nemohla tajit!”

Vypadal, jako by ji neposlouchal. Jen seděl a rozhlížel se kolem. Miloval toto místo, často ho přivádělo do klidu. Tentokrát to však vůbec nefungovalo. „Vím, že jsi mi to říct musela, ale cos čekala? Že budu skákat radostí?“ otočil se na ni našťavaně.

„Ne, to jsem samozřejmě nečekala! Jen jsem doufala, že budeš schopen se s tím smířit.”

„Jenže to nejde! Něco takového prostě nezvládnou!“ obořil se na ni.

„Tak to je mi vážně líto,“ koukla na něj smutně. Měla však jedno velké přání. Ani tato skutečnost jí nemohla zabránit mu ho sdělit. „Doufala jsem, že mi půjdeš za svědka,“ vzdychla. Její pohled byl plný naděje. Nestačilo to. Protentokrát ho ani náhodou neobměkčil.

„Jak sis něco takového mohla byt' jen představit?“ začal se na ni doopravdy zlobit. „To sis jako myslela, že půjdu na vaši svatbu a budu se tam dívat, jak si s Alexem přísaháte věčnou lásku? Ty ses snad dočista pomátla!“ vykřikl na ni vzteky úplně bez sebe.

„Pro mě to přece taky není jednoduchý! Alexe miluju, ale ty jsi mojí součástí! Vždyť to přece víš! A právě proto bych tě tam chtěla mít!“ vysvětlovala mu trpělivě důvod svého podivuhodného počínání. To, jak moc těžké to pro něj musí být, si samozřejmě uvědomovala.

Tom se pokoušel přivést do klidu. Nechtěl na ni být zlý. Své myšlenky soustředil jen na to, jak jejich trápení co nejrychleji ukončit. Bohužel ho napadalo jen jedno jediné řešení. Nelíbilo se mu, ale stejně ho hodlal uskutečnit. „Něco takového nepůjde! Nejlepší bude, když se vrátím do Austrálie a vy si tady budete žít spokojený život beze mě!“ řekl podivně utlumeným hlasem.

Nicol ze sebe nemohla vydat ani hlásku. Právě uslyšela to, čeho se tolik obávala. Cítila, jak se jí nemilosrdně derou slzy do očí a jak jí smutně stékají po tváři.

Tom na ni tiše zíral. Toužil ji zahrnout do své milující náruče a počkat si, až se znovu usměje. Nemělo to cenu. Nemilovala ho. Nastal čas se nadobro vzdát a už ji nikdy vícekrát nekontaktovat.

„Sbohem!“ řekl zase tím podivným hlasem, zvedl se a dal se na odchod.

„Tome, prosím! Nedělej to!“ křikla na něj bolestně.

„Promiň, ale já musím! Bude to tak lepší pro nás pro oba,“ odvětil zlomeně a pokračoval dál v cestě. Už se neotočil. Chtěl, ale nenacházel v sobě odvahu znovu zahlédnout bolest, kterou jí svým rozhodnutím způsobil.

Najednou bylo oběma jasné, že tentokrát jejich dlouholeté a důvěrné přátelství zkoušku neobstálo.

O 12 měsících později.

Nicol se probudila jako první. Vychutnávala si pohled na spícího Alexe. Působil nesmírně roztomile. Odfukoval spokojeně jako lokomotiva.

Toto ráno bylo výjimečné. Měli za sebou první noc v jejich novém domě. Jakmile se tu zabydleli, okamžitě si to tu zamilovala. Dům byl zasazen do krásné přírody na okraji malé vesničky. Tekl před ním průzračný potůček. Ze zahrady se přes den celé hodiny ozývalo cvrlikání ptáčků. Toho neměla nikdy dost. Připadalo jí to jako rajska hudba. Je to tu perfektní, říkali si často, když se s Alexem bavili o společné budoucnosti a o tom, že by už chtěli mít děťátko.

Nicol si uvědomovala, jak moc se její život za poslední rok změnil. Tolik toho během něj s Alexem prožili, že snad nebylo dne, aby si alespoň nějaký ten zážitek nepřipomněla.

Milovala hlavně vzpomínky na svatbu. Nakonec jí šla za svědku Natálie. Její sestra. Za družičky pak dvě nejlepší přítelkyně Monika s Emou. A nechyběla ani Sofie, její nejlepší kamarádka z dětství. Ta za ní přijela až z Itálie, kde už nějaký ten rok spokojeně žila. Stejně nezapomenutelná pro ni byla i svatební cesta, kterou s Alexem strávili cestováním po Evropě a kterou zakončili právě u Sofie. Oba tak konečně poznali nejen jejího přítele Maria, ale i všechny ostatní kamarády, kteří teď tvořili její život.

Nicol se u Sofie doma cítila báječně. A to skvělé jídlo, které si tam všichni společně dopřávali. To bylo vážně něco. Tolik ryb, co snědli za dva týdny, tolik jich doma nesnědli ani za dva měsíce. Zásoba ryb byla jednoduše nekonečná. Za to mohl Mariův nejlepší kamarád Paolo. Ten miloval moře a moc rád rybařil. Navíc to byl veselý a nespoutaný člověk, který Nicol nejednou něčím zaujal. Nicméně spolu toho ani moc nenamluvili.

Ve svých vzpomínkách se Nicol velmi ráda vracela i ke všemu, co kdysi dávno prožila s Tomem. Chyběl jí, ale jediné co mohla dělat, bylo, že se na něj čas od času zeptala jeho nejlepšího kamaráda Petra. Věděla tedy, že se mu daří pořád stejně dobře a že o svém návratu domů zatím ani trochu neuvažuje. Snažila se to respektovat, bylo to pro ni však těžké.

Letošní léto bylo úplně jiné. Jejich malý podkrovní byt v centru jim už postupně přestával stačit, a tak dělali vše pro to, aby se mohli odstěhovat. Jednoduše zatoužili po vlastním domě. Prožili si hodně starostí a shánění, ale nakonec se jim to povedlo. Jejich štěstí se zdálo být nekonečné. A stejně to Nicol cítila i s jejich láskou.

Z tohoto mylného přesvědčení ji však během vteřiny dostala jedna jediná fotka. Svě vzpomínky se totiž rozhodla podpořit i obrázky v Alexově mobilu. Dělávala to tak často. Alex o tom věděl. Právě proto pro ni bylo hodně nepříjemným překvapením, když místo fotek z dovolené spatřila nějakou cizí holku.

Celé její tělo se ocitlo v šoku. Nikdy dříve Alexe z nevěry nepodezřívala. Přesto teď vážně nechápala, co jiného by to mělo znamenat. Srdce ji bolelo. Připadala si jako slepý blázen. Mobil vypnula. Snažila se zachovat klid. Přece by jí Alex nic tak hrozného neudělal. A to jen pár měsíců po svatbě. Tomu prostě odmítala uvěřit. Jenže podezření sílilo. Ať se snažila, jak jen mohla, nebyla schopna ho ze své hlavy vyhnat.

Už si nechtěla užívat jeho blízkost. Jediné co chtěla, byla touha zchladit se v ledové sprše. Rychle vyběhla ven z postele a přesně to udělala. Byla tam tak dlouho, dokud její soukromí Alex nenarušil.

„Co tady tak dlouho děláš?“ zeptal se rozjařeně.

„Sprchuju se!“ odsekla mu chladně. Za běžných okolností by ho vtáhla k sobě a pak by ve sprchování pokračovali společně. Dnes nic takového nepřicházelo v úvahu. Cítila se zmatená a naštvaná současně. Vůbec nevěděla co si počít. Rychle vylezla ven ze sprchy, nevšímajíc si ho se utřela a zamířila k odchodu. Alex na ni koukal a nestačil se divit. Už byl s Nicol pěknou řádku let, ale ještě nikdy ji neviděl s tak mizernou náladou jako dnes.

„Tady se někdo špatně vyspal!“ komentoval nezvyklou situaci.

Jeho pitomá poznámka ji rozzuřila ještě více. „Vyspala jsem se skvěle!“ zpražila ho pohledem. Poté odešla a práskla za sebou dveřmi.

Alex se zadíval do zrcadla. Nechápal to. Ale ať už udělal cokoli, byl si jist, že si ji brzy udobří. Přestal se tím zabývat. Dal se do své ranní hygieny. Až o hodně později vylezl ven z koupelny a šel za ní. Byl pečlivě oholený, na sobě měl jen kalhoty od pyžama, vypadal nesmírně sexy. Věděl to o sobě. Šibalsky na ni mrknul. Nepomohlo to. Nicol dělala jako by neexistoval. Nachystala si snídani a mlčky začala jíst.

Alex toho měl vážně po krk. Měl chuť na sex, proto ji chtěl z její děsné nálady co nejrychleji dostat. „Proč jsi tak strašně naštvaná?“ zeptal se, aby mu to celé vysvětlila. Jenže sotva to dořekl, na Nicol všechno padlo a rozplakala se. Tomu už nerozuměl ani trochu.

„Proč brečíš? Co se stalo?“ naléhal na ni svými dalšími otázkami.

Nechala se od něj chvíli hladit. Uklidňovalo ji to. Poté mu všechno řekla.

Alex pochopil, co se jí honí hlavou. Jak jen mohl být tak hloupý a udělat tak primitivní chybu? ptal se sám sebe. V duchu si za to nadával. Nahlas k tomu neřekl ani slovo. A to Nicol štválo.

„Nic mi k tomu nepovíš?“ zeptala se ho podrážděně.

Alexovi docvaklo, že bez vysvětlení se to asi neobejde. „To je moje nová sekretářka. A ty fotky mi zničehonic poslala,“ přiznal provinile.

„Tak zničehonic? Asi k tomu pravděpodobně nějaký důvod měla, nemyslíš?“ vykřikla na něj ublíženě.

Alex ji téměř nevnímal, jen ze sebe odevzdaně vydal: „Udělal jsem chybu, uznávám! Prostě jsem to měl smazat!“

„To jsi rozhodně měl! Jenže teď už je pozdě. Teď už totiž moje podezření na tvou nevěru jen tak nevymažeš!“

„Nicol, neblbni! Nic s ní nemám! Miluji jen tebe, to snad musíš vědět!“

„Kdyby se mě na to někdo zeptal před dvěma hodinami, řekla bych, že jsem si tím stoprocentně jistá. Jenže nyní je všemu jinak!“

„Vážně s ní nic nemám! Prostě mně ty fotky došly, vůbec jsem o tom nepřemýšlel a uložil jsem je k ostatním,“ bránil se znovu, ale sám slyšel, jak nepravděpodobně to zní.

„A to ti připadá normální, že ti sekretářka posílá svoje fotky, kde sedí skoro nahá na posteli a svádí tě pohledem?“

„Normální to možná není, jenže ty to vidíš moc černě! Je to jen mladá holka. Tak blbne. Nic víc!“ plácl Alex první, co ho napadlo.

„No vidím, že neblbne jen ona, ale hlavně ty!“ vzlykla Nicol a cítila se, jako by se měla každou chvíli zhroutit.

Alexe bolelo ji takhle vidět, ale svoji chybu už vzít zpátky nemohl. Dívat se na její utrpení měl být zřejmě jeho trest. Ještě jednou se ji pokusil

uchlácholit. „Promluvím s ní a dohlídnu na to, aby se to už neopakovalo,“ pronesl tiše.

„To klidně udělej! Ale hlavně si srovnej v hlavě, co je pro tebe důležité! Nerada bych, abychom se vedle sebe zbytečně trápili. Já ničemu podobnému přihlížet nechci a ani nebudu!“

Tím jejich bolestný rozhovor skončil. Nicol se na něj už nemohla ani podívat. Odešla pryč.

Celý den byl podivně smutný. Ani jeden toho moc nenamluvil. Alex nechtěl celou situaci ještě zhoršovat, tak ji nechával zbaběle v klidu. Nicol se pro změnu stáhla do sebe. A i když nechtěla, utápěla se ve své bolesti. Neustále přemýšlela nad tím, zda by mu měla uvěřit.

Alex Nicol miloval, o tom nepochyboval, ale taky tušil, že mu jeho nová sekretářka Andrea nějakým podivuhodným způsobem přirostla k srdci. Nelíbilo se mu to, jenže s tím neuměl bojovat. Raději o tom moc nepřemýšlel. Snažil se udělat to, co bylo správné. Zachránit své manželství.

V následujících dnech pro Nicol pořád něco vymýšlel. Zpočátku to s ní nebylo jednoduché, ale nakonec mu sama vyšla vstříc. Svůj život bez něj si totiž nedokázala představit.

Celkově teď měla obzvlášť těžké období. Nejen že se jí otrásl v základech její soukromý život, ale problémy nastaly dokonce i v práci. Ty byly natolik závažné, že nejedna z kolegyň odcházela do jiného zaměstnání.

Ona zatím stále vytrvávala. Měla to tam ráda. Když však firmu opustily i její dvě nejbližší přítelkyně Ema s Monikou, najednou pro ni vše ztratilo význam.

Byla nešťastná. Všechno na ni padalo. A právě v těchto smutných dnech se jí opět připomněl Tom. Vzpomínky na to, jak se mu vždycky se svými problémy svěřovala a jak v jeho slovech pokaždé našla útěchu a řešení, ji docela snadno posílily.

Nakonec dokázala hodit všechny problémy za hlavu a začala zase naplno žít. Alexovi znovu důvěřovala, v práci dala výpověď a byla připravena začít někde jinde pěkně od začátku a ničím z minulosti se už nezabývat.

3

Nabytý optimismus se Nicol hodně brzy vyplatil. Život jí začal dokonale nahrávat. Novou práci ve firmě, která seskupovala nejuznávanější architektury z města, si našla jen za pár dní. A byla perfektní. Od prvního dne si ji zamilovala a stejně tak i svoji novou kolegyni Lauru, se kterou si okamžitě padly do oka.

Následující období pro ni bylo velmi naplňující. V práci se jí dařilo a byla zde velice oblíbená. Do cesty jí přišlo pár dalších zábavných přátel. Nezapomínala však ani na ty staré. Ema a Monika byly pořád součástí jejího života. A Alex? S tím bylo zase vše pohádkově krásné.

Pár týdnů před Vánocemi měla Nicol nějakou práci navíc. Dostala na starosti přípravu velkého vánočního večírku. Ten byl nejen pro všechny zaměstnance, ale i pro pár desítek nejvýznamnějších zákazníků, které si vedení firmy velice hýčkalo. Ve své kanceláři tak trávila někdy i o pár hodin déle. Nevadilo jí to, tato práce ji bavila. Vůbec to nevnímala jako přítěž. Kromě toho Alex byl touto dobou také dost pracovně vytížený a domů se vracíval ještě později než ona. Vzájemného odcizení si tentokrát ani jeden z nich nevšiml.

V den, kdy večírek vypukl, vypadaly Nicol i Laura naprosto skvostně. Byly překrásně oblečené, dokonale nalíčené i učesané. Jen Nicol měla na své tváři mírně pohaslý úsměv. Byla smutná, že ji na tak výjimečnou událost Alex odmítl doprovázet. Naštěstí Lauřina oslnivá a za každých okolností nespoutaná nálada ji tohoto malého nedostatku velmi rychle zbavila. Obě si tak zakrátko užívaly pozornost, jenž se jim dostávala ze všech stran. A to především od společného kolegy a kamaráda Olivera, který měl kancelář hned vedle nich.

Atmosféra večírku všechny postupně víc a víc vtahovala do svého odvážného děje. Přibývalo uvolnění, což bylo zjevné zejména na diskotéce, která vypukla po půlnoci.

I když se Nicol i Laura celý večer skvěle bavily, na tuto část večera se těšily ze všeho nejvíce. Obě tanec milovaly. Ve víru hudby se cítily nespoutaně. Pořád tančily. A Oliver s nimi.

Nicol však začal zajímat někdo úplně jiný. Stále víc si všímala muže, který ji celý večer okukoval. Nikdy dřív ho neviděla. Táhlo ji to k němu. On to vnímal stejně. Netrvalo dlouho a dali se spolu do tance.

Pár písniček se na sebe jen usmívali. Vychutnávali si vzájemnou přitažlivost. Oční kontakt sílil. Nicol si připadala, jako by ji jeho pohled hypnotizoval. On si zase připadal, jako by ho ten její očaroval. Bylo to podivné. Oběma nějakou dobu trvalo, než si na svoji přítomnost zvykli. Teprve potom se navzájem představili a byli schopni jeden s druhým komunikovat.

Jmenoval se Martin. Nicol z něj měla opravdu zvláštní pocit. Rozhodně jí nebyl ničím nepříjemný. Spíše naopak. Už po pár minutách společného rozhovoru si připadala, jako by ho znala snad celou věčnost. Byl pro ni ohromně zajímavá společnost.

Později ho přivedla za Laurou a Oliverem. Když je spolu seznamovala, oba na ni dost nechápavě hleděli. Proč tomu tak bylo, se dověděla až o něco později, kdy je Martin na krátko opustil.

„Víš, kdo to je?“ vyhrkli na ni oba současně.

„Ne, vy snad jo?“ nechápala jejich podivnou reakci.

„Je to náš nejvýznamnější zákazník!“ vyhrkla na ni Laura. Oliver hned vzápětí dodal: „Už pro něho pracujeme pěknou řádku let a můžu ti říct, že jsem ho ještě nikdy neviděl mluvit s nikým jiným než s šéfem. On prostě všechny ostatní doposud vždycky ignoroval.“

Nicol se musela pousmát. Dívala se na jejich vytřeštěné oči, ale to, co se od nich právě dozvěděla, s ní ani v nejmenším nehnulo. Martin jí připadal jako fajn člověk. Skvěle si spolu rozuměli, a proto vůbec neřešila, jestli je to pan důležitý, nebo ne. Jen pokrčila rameny a vydala se znovu tančit. Oliver s Laurou, zklamáni z jejího nezájmu, se na sebe nejprve nechápavě podívali, poté se otočili a raději zamířili k baru, kde začali Martinovu proměnu se zájmem rozebírat.

Nicol se mezitím ztratila uprostřed tanečního parketu. Její tělo přirozeně reagovalo na všechny zdejší rytmy a nenásilně se jimi nechávalo unášet. Připadala si, jako by uvízla mimo realitu. Okolní svět začala vnímat až tehdy, když si ji Martin znovu našel.

Jeho oči sledovaly každíčký její vábivý pohyb. Líbilo se jí, s jak velkým zájmem na ni koukal. Usmívala se a tančila jen pro něj. Opakovaně v něm probouzela ty nejpodivnější pocity, jaké si jen dovedl představit.

V Martinovi se všechno rozechřivalo. Nechápal, jak je možné, že on, který měl vždycky všechno tak snadno pod kontrolou, dnes tak lehce ztrácel hlavu a choval se tak zvláště. Šílel z její přítomnosti, ale nebyl schopen od ní odejít. A tak to bylo několik dlouhých hodin.

Nakonec odešla ona. Už musela domů. Alespoň to mu řekla. On zůstal sám sedět u baru. V prstech si pohrával se sklenkou vína. Jeho myšlenky se daly do pochodu. Zakrátko si uvědomil, že takhle snadno to mezi nimi nemůže nechat skončit. Rozhodl se zkusit štěstí. Třeba ji ještě zastihne. A vyplatilo se. „Počkej přece!“ zvolal, když ji uviděl odcházet od šatny.

Nicol, překvapena, že znovu slyší jeho přitažlivý hlas, se k němu otočila a kouzelně se na něj usmála.

„Rád bych tě svezl domů,“ vypravil ze sebe rozpačitě.

„Jsi hodný, ale to nebude nutné. Přijel pro mě manžel,“ odpověděla mu zcela bez vytáček. Nechtěla mu cokoliv nalhávat. A i když se s ním celý večer příjemně bavila, na Alexe se už těšila.

„Aha,“ vyšlo z něj zklamaně.

Nicol se začala cítit provinile. Sama sobě přiznala, že se asi jako vdaná žena nechovala. Jenže své předchozí chování už vzít zpátky nemohla.

„Promiň!“ omluvila se mu slovy i pohledem.

Martin se ani nepohnul. Jen zíral, jak si obléká kabát. Vypal smutně.

Nevěděla, co dělat. Chtěla ho povzbudit. Znovu se na něj usmála a řekla: „Byl to úžasný večer! Asi na něj nikdy nezapomenu!“ Po svém přiznání ještě dodala, že ho moc ráda poznala.

To jí samozřejmě potvrdil i on. Ale než ji nechal odejít, neodpustil si říct ještě něco. Svými slovy mu totiž vnukla naději.

„Tak se mi zdá, že se nevidíme naposledy.“

Pokřčila ramenem. „To máš nejspíš pravdu!“ zamrkala na něj jako mrkací panenka. Na rozdíl od něho tím myslela jen to, že se sem tam potkají v práci. Alex na ni už čekal. Na nic dalšího neměla čas. Obdařila ho posledním úsměvem a rozběhla se ven ze dveří.

Martin znovu osaměl. Tentokrát smutný nebyl. Naopak. Byl vzrušením bez sebe. Srdce mu neuvěřitelně tlouklo. Právě pochopil, že ho jeho vlastní život umí ještě pořád docela slušně překvapit. Uvědomil si, že mu dnešní noci jeho životní cestu zkrížil nový druh potěšení. Nicol. On sám považo-

val za opravdový zázrak, že tuto příležitost dokázal včas rozpoznat. Teď je jen na něm, zda ji využije, nebo ji nechá být.

Až doma si Alex všiml, jak moc to Nicol sluší. „Ty jsi ale kočka! To museli všichni koukat, co?“ začal nepatrně vyzvídat a s obdivem si ji nepřestával prohlížet.

„To víš, že koukali! A těch komplimentů, co jsem si dnes vyslechla. To bylo panečku něco!“ spustila na něj provokativně. Zároveň doufala, že v něm probudila alespoň malou dávku lítosti, že o něco takového přišel.

„Tak komplimentů se ti zachtělo, ženuško moje?“ zasmál se jí.

„Nezachtělo, ale rozhodně to bylo příjemné!“ Její mozek zalila touha po jeho blízkosti.

„Pojď ke mně!“ přikázal.

Poslechla. Udělala pár kroků směrem k němu. Když ji měl na dosah, chytil ji za ruce, otočil ji obličejem od sebe, ohnul ji přes stůl a majetnický se jí zmocnil. Nic podobného ještě nikdy neudělal. Celé to proběhlo tak rychle, že když se z toho šoku vzpamatovala, měla svoje krásné večerní šaty přehozené přes hlavu a jen cítila, jak do ní zezadu stále dokola vstupoval. Nepoznávala ho. Připadala si jako bezcenná kořist, která se mu nevědomky připletla do cesty. S milováním, na jaké byla až dosud zvyklá, to nemělo absolutně nic společného. Jen marně hledala cokoli, co by se alespoň na malinký kousíček přibližovalo lásce, kterou spolu tak často sdíleli.

Jakmile tento nepříjemný zážitek skončil, Nicol se mlčky vzdálila do koupelny. Dlouhou dobu se sprchovala. Přemýšlela, co to asi mělo znamenat. Její ženská intuice jí napovídala jediné. Alex ji přestával milovat. Zajisté si celou dnešní noc užíval s někým, kdo ho přitahoval mnohem více než ona a s kým vypotřeboval všechnu svoji něhu, protože pro ni v něm už nezbyla ani jediná špetička.

Celou noc pak nemohla usnout. Koukala do černočerné tmy kolem sebe. V hlavě se jí vybavovaly stále ty samé otázky: Co dělala špatně, že Alexe ztrácela, a jestli s ním měla o svých pocitech mluvit, nebo vyčkávat, jak se bude celá situace vyvíjet dál. Velmi se kvůli tomu natrápila. A tak jak tomu u ní bývalo zvykem, vždycky když jí bylo nejhůře, zalilo se její srdce vzpomínkami na Toma.

Tentokrát to bylo jiné. Mnohem silnější. Jako by jí něco uvnitř napovídalo, že konečně nastal ten správný čas, aby se s ním pokusila jejich odcizení urovnat.

A tak to udělala. Ráno mu napsala. Její srdce okamžitě pookřálo. Cítila se plná energie. Celý den kolem sebe rozsávala radost a spokojenost. Něco takového se podepsalo i na jejím vztahu s Alexem. Včerejšek jako by nikdy neexistoval. Všechno bylo úžasné.

Druhého dne ráno sice zjistila, že Tom ještě neodpověděl, ale ani to jí náladu nezakazilo. Všechno má svůj čas, to už dávno věděla. Než aby smutnila, ponořila se do příprav zítřejšího Štědrého dne.

Myslela si, že se k ní připojí i Alex. Ten ji však místo toho odbyl a odjel do práce. Byla zvyklá, že pracoval i v tu nejneobvyklejší dobu, byť dnes ji to poněkud překvapilo. Ale ani to jí úsměv z tváře nesmazalo. Dnešek byl totiž výjimečný dalším večírkem. Moc se na něj těšila. Pořádali ho jejich společní přátelé Monika s Richardem. A stejně jako už několik roků předtím, si ho ani letos s Alexem nemínili nechat ujít.

Jenže nakonec ji špatná nálada přece jen dostihla. Alex se neukázal ani v době, kdy měli společně odejít. Volala mu, psala, ale na nic nereagoval. Vytočená jeho nezájmem, shrábla klíčky od auta a vyrazila na večírek sama.

Monika se pilně věnovala svým hostům, ale ani tak nepřestávala Nicol vyhlížet. Měla pro ni totiž dost speciální překvapení. Když ji konečně spatřila přijít, zarazilo ji, že je sama.

„Kde máš Alexe?“ zeptala se místo pozdravu.

„Kde myslíš, v práci!“ odsekla jí Nicol zklamaně. I přesto, že byla odhodlaná bavit se i bez něj.

„Vykašli se na něj! Jednoho dne bude určitě litovat!“ žertovala Monika, aniž by věděla, jak blízko pravdy možná je. Potom ji chytila za ruku a rychle ji vedla pryč.

Nicol se rozesmála. Jejich společný úprk jí připadal komický. „Kam pak mě to táhneš?“ pokoušela se zjistit, proč se chovají tímto způsobem.

Monika nahodila tajemný výraz. „Mám pro tebe překvapení!“ přiznala.

Nálada Nicol se vyhoupla do velmi příjemných výšin. „Já přece miluju překvapení! Tak kdepak ho pro mě schováváš?“

„Tady!“ ukázala Monika na dveře, u kterých se zrovínka zastavily. Skoro Nicol záviděla, ale měla obrovskou radost. Šťěstí její kamarádky pro

ni bylo vždycky důležité. Teď už ale nechtěla nic zbytečně prodlužovat. Jedním pohybem zmáčkla kliku, dveře otevřela a aniž by cokoliv řekla, strčila ji dovnitř. Pak za ní zase zavřela a odešla.

Nicol, zmatená tím, co se stalo, se kolem sebe napjatě porozhlédla. Stála na kraji velkého a tmavého pokoje. Její pozornost si získala malá okouzující lampička. Připadala jí úchvatná. Najednou se z jednoho koutu vynořila postava. Šíleně se polekala. Jenže hned vzápětí ji zalil tak hřejivý pocit, že si myslela, že sní s otevřenýma očima.

„Tome, jsi to ty?“ vydechla ze sebe překvapeně.

„To víš, že jsem to já!“ odpověděl dojatě. Jeho úsměv byl stejně laskavý jako dřív. Pomalu se jí vydal naproti. Když stanul přímo před ní, objal ji tak silně, že nemohla skoro ani dýchat. Nicol se samým štěstím rozplakala.

„Čekal jsem na tento okamžik snad celou věčnost,“ pošeptal jí do vlasů.

Zvedla k němu hlavu. „To my oba!“ přiznala smutně. Bylo očividné, jak moc je jejich vzájemné odloučení bolelo. Nechápala, proč k sobě nenašli cestu už mnohem dřív.

„Včera jsem ti psala, víš o tom?“ zeptala se ho. Připadalo jí podivné, že se oba rozhodli napravit to skoro ve stejnou dobu.

Tom přikývl. „Pořád ještě mě umíš překvapit. Zrovna jsem seděl na poště a přemýšlel, jak budeš na naše dnešní shledání reagovat.“

„Ty jeden blázníku, jak bych mohla asi tak reagovat?“ zakroutila na něj hlavou. Nechápala totiž, jak mohl o její radosti pochybovat. „Myslela jsem na tebe tak často, že si to ani nedovedeš představit! A už vůbec si nedovedeš představit, jak moc jsi mi chyběl!“

„Myslím, že dovedu,“ schoval ji dojatě v náruči. Potřeboval čas na uklidněnou. Jeho oči se nepatrně zaleskly. Teď už mu bylo jasné, jak zbytečné jejich trápení bylo.

„Myslel jsem, že mě nenávidíš!“

„To bych nikdy nedokázala! Já si zase myslela, že potřebuješ čas, aby sis zvykl na myšlenku, že Alex je můj manžel.“

„Samé domněnky! Je mi to celé opravdu moc líto!“ přiznal smutně. Právě pochopil, že jejich přátelství je pro něj ze všeho nejdůležitější. Sám sobě slíbil, že už ho už nikdy ničím neohrozí.

„To mně taky! Ale teď už bude zase všechno jako dřív!“

Tom přikývl. Ještě nějakou dobu si oba vychutnávali své spokojené pocity. Poté tento pokoj opustili a vydali se za ostatními.

Když spolu scházeli dolů po schodech a mezi přáteli očima hledali Moniku, upoutal jejich pozornost Alex. Zrovna se objevil ve dveřích. Překvapeně se na ně zadíval. Najednou nevěděl, zda by se měl zlobit, že ho zde Nicol vůbec nepostrádala, nebo zda by měl raději potlačit své ublížené ego a využít tuto situaci ve svůj prospěch. Po krátkém uvažování usoudil, že ho Tom zachránil před velmi nepříjemným rozhovorem. Na tváři tedy nasadil přátelský úsměv a vydal se jim oběma naproti.

Srdečně se s Tomem přivítal. Snažil se, co to jen šlo, aby s ním svoje přátelství oživil podobně rychle jako Nicol. A dařilo se mu to skvěle. Brzy se všichni společně smáli a bavili, jako by posledních pár měsíců snad ani nikdy neexistovalo.

Byl to zcela nezapomenutelný večer. Alex si s Tomem natolik porozuměl, že ho k nim pozval i na Vánoce. A to rozhodně nebylo všechno. Dokonce mu i nabídl jejich nový domov jako místo, kde mohl zůstat jakkoliv dlouho a kam se mohl kdykoliv v budoucnu vracet.

Závěr tohoto roku byl pro Nicol jednoduše báječný. Ani na okamžik si nevzpomněla, že by měla s Alexem jakékoliv problémy. A to mu samozřejmě vyhovovalo. Nemusel totiž nic řešit.

4

Když se Nicol vrátila po Novém roce do práce, byla odpočatá a plná života. První dny si s Laurou a Oliverem pořád dokola zpříjemňovali krásnými vzpomínkami na vánoční večírek. Všem se zaryl až hluboko pod kůži a všemožně se jim připomínal.

A to by nebyla Laura, kdyby Nicol záměrně nepřipomínala Martina a to, jak ji celý večer neúnavně obletoval. Dokonce se neubránila ani přehnanému fantazírování o jejich shledání, o němž byla přesvědčena, že brzy přijde. Nicol jí v tom zpočátku nebránila, ale když s tím nepřestávala ani po pár dnech, připadala si docela bezradně.

„Jen se nečerti, Nicol! Uznej přece, že jste si spolu víc než skvěle rozuměli!“ pošťuchovala ji Laura už několikátý den v řadě.

„To nepopírám, ale už mi s ním dej pokoj! Přiznávám, možná jsem byla trošku divočejší a snad i přitulnější, ale tomu se při množství koktejlů, které jsme obě vypily, nemůžeš ani přinejmenším divit!“ bránila se Nicol vytrvale.

„Mně nic vysvětlovat nemusíš. Kdyby se Martin choval ke mně tak jako k tobě, dovolila bych mu cokoliv!“ zasnila se při té myšlence Laura. Jenže pak z ní najednou vypadlo: „Jestlipak se ti pochlubil, že je ženatý?“

„Ne, to se teda nepochlubil! Ale proč by taky měl? Vždyť jsme jen tancovali a bavili se spolu. Tak co na tom záleží?“

„Já jen chtěla, abys o tom věděla,“ přiznala Laura a tím její výslech skončil. Nicol se ulevilo. Začala přemýšlet, proč jí Martina všichni pořád dokola předhazují. To se na večírku vážně chovali tak podivně, že si jejich přátelství zaslouží onu velkou pozornost? Vždyť ona samotná na něj celé svátky ani jednou nepomyslela. Dokonce si spolu ani nevyměnili telefonní čísla. Její svědomí bylo ohledně čehokoliv, co se mezi nimi odehrálo, naprosto čisté. Milovala Alexe, v tom měla jasno. A to taky Oliverovi i Lauře stále dokola opakovala.

Zhruba za měsíc měla Nicol nějaké zařizování mimo firmu. Do práce přišla asi o hodinu později, než bývalo jejím zvykem. Sotva se posadila ke svému stolu, vřítla se do kanceláře Laura. Jen co za sebou zavřela dveře, radostí celá bez sebe se jí zeptala: „Víš, kdo tady byl?“

„Ne, to teda vážně nevím! Že by snad nějaká hvězda, když jsi z toho celá pryč?“ zasmála se Nicol. Laura se totiž chovala dost podivně.

„No, hvězda to zrovna nebyla, ale byl to Martin! Zajisté si na něj vzpomínáš, že ano?“

„Samozřejmě, že si na něj vzpomínám! A co má jako být?“ prohodila Nicol nevzrušeně. Téma Martin ji už vážně štválo.

Jenže Laura na tom byla o poznání jinak. „Vyptával se na tebe všude, kde se dalo!“ pochlubila se další žhavou novinkou.

Nicol zůstávala v klidu, a proto ještě více přitvrdila. „Kdybys jen mohla vidět, jak šíleně nešťastnej byl, když zjistil, že tu nejsi. Bylo mi ho vážně líto!“ pronesla jen tak mimochodem.

Na to Nicol už zareagovat musela. „Zase fantazíruješ! Asi nás chtěl obě jenom pozdravit. Nic víc!“ odbyla ji, jako by se nic zvláštního nestalo. Uvnitř ji však Martinův zájem těšil.

„Možná máš pravdu, ale něco tady pro tebe nechal!“ vytáhla Laura svůj další trumf.

Nicol sebou trhla. Její zvědavost se rozhořela. Laura využila svoji příležitost a rychle přihodila ještě několik pikantních slov navíc. „Doslova mě prosil, abych ti jeho vzkaz vyřídila. Máš mu co nejdříve zavolat. Toužil po tobě tak moc, že to nešlo ani na okamžik přehlédnout!“ zavzpomínala pobaveně. Poté jí na stůl položila jeho vizitku a odešla.

Nicol byla ohromená, ale ta malá kartička ji nezajímala. Všeho, co se Martina týkalo, už měla plné zuby. Než aby s ním ztrácela čas, bezmyšlenkovitě se ponořila do práce.

Vzpomněla si na něho až další týden. Uvědomila si, že on přece za nic nemůže. Určitě netušil, co kvůli němu v práci prožívá. Vzala tedy svůj mobil do rukou a napsala mu krátkou textovku.

Ještě po mně toužíš?

Nevěděla, proč její prsty vyťukaly zrovna tyto bláznivá písmenka, ale připadalo jí to docela vtipné. Odpověď dorazila hned vzápětí.

Nevím po kom a v jaké souvislosti?

Nicol se pousmála. Jeho opatrnost se jí líbila. Začínalo to být zajímavé a taky napínavé. To, že mu píše právě ona, mu však ani v další textovce neprozradila. Místo toho s ním rozehrála menší hru.

Když nevíš, tak smůla! Ale až to poznáš, tak víš, kde mě najdeš!

Provokovala ho, to si uvědomovala. Pocit škádlivého napětí se jí líbil. Jenže pak ji přepadl strach. Co když zavolá? zeptala se sama sebe. Moc dobře věděla, že v takovém případě by se její nynější sebevědomí velmi rychle vytratilo. Měla štěstí. Martin nezavolal, ale už ani nenapsal. Nicol se tedy opět zklidnila a začala se dál věnovat své práci. Odpoledne se však stalo něco, s čím rozhodně nepočítala. Martin na ni zničehonic zíral ode dveří její kanceláře.

„Ahoj!“ pozdravil ji sebevědomě. Jeho pohled byl odvážný a zkoumavý.

Nicol překvapeně zalapala po dechu. Pozdravila ho a snažila se vypadat uvolněně, přestože ji uvnitř svírala panika. Laura tu momentálně nebyla. Musela si poradit sama. Moc dobře si uvědomovala, že na to, aby s ním pokračovala v započaté hře, neměla mezi čtyřma očima žádnou šanci. Navíc jí to Martin neulehčoval. Aniž by něco řekl, pořád na ni jenom zíral.

Nicol to začalo připadat směšné. Její rty se postupně zvlhnuly do přibližného úsměvu. „Můžu ti nějak pomoci? Někoho snad hledáš?“ vzhledla k němu, jako by se nic nedělo.

„Myslím, že jsem přesně tam, kde jsem být chtěl!“ usmál se na ni tajemně. „Dostala jsi od Laury můj vzkaz?“ zeptal se jen tak pro jistotu.

„To víš, že dostala! Měl bys vidět, jak u toho zářila!“ usmála se nad tou vzpomínkou.

„Tak proč jsi mi nezavolala?“ položil jí další otázku. Upřeně se jí díval do očí. Bylo nepřehlédnutelné, že tato odpověď ho velice zajímá.

Nicol jen pokrčila rameny a dál se na něj culila. To mu stačilo. Nic sice nepřiznala, ale tím jeho tušení jednoznačně potvrdila.

„To jsi byla ty, že mám pravdu?“ rozesmál se na ni.

„Co máš jako na mysli?“ snažila se oddálit nevyhnutelné.

„Co mám na mysli? No přece tu textovku dnes ráno! Pěkně jsi mě dostala, ty jedna potvůrko!“ rozesmál se znovu. Pohled na ni ho neuvěřitelně rozpaloval.

„Vidím, že nemá smysl zapírat, ani trochu se nepleteš!“ vzdychla poraženě. Nicméně pak mu své neopatrné počínání začala vysvětlovat.

Když skončila, Martin se zasmál. „Celé to bylo trochu jinak. Ale vlastně bych měl přiznat, že mě Laura docela slušně odhadla.“

„Takže to mám brát, jako že po mně doopravdy toužíš?“ zeptala se ho, aniž by to chtěla vyslovit nahlas. Její zvědavost ji tak přivedla zpátky k panice.

Martin byl její otázkou nadšen. „Tak schválně, co myslíš? Myslíš, že jo?“ začal si s ní pohrávat. Toto téma nemínil v žádném případě opustit.

„Já nevím!“ snažila se z toho vykroutit.

„Tak ty nevíš?“ zeptal se podezíravě. Jeho oči se zaleskly vzrušením. „V tom případě mě musíš lépe poznat! Co takhle zajít po práci někam na kávičku?“

Nicol se nezmohla ani na sebemenší odpor. Potřebovala se ho co nejrychleji zbavit. „Dobrá! Za hodinu naproti v kavárně,“ odsouhlasila jeho návrh odevzdaně. Teď by udělala cokoliv, jen aby nemusela čelit jeho dalším nesnesitelným otázkám.

Martina její odpověď uspokojila. Byl sám se sebou spokojen. Obdařil ji svým uchvacujícím úsměvem, rozloučil se a odešel.

Jakmile byla Nicol sama, chytila se za hlavu a nevěřicně s ní zakroutila. Připadalo jí, že se žene do pěkné kaše. Už teď věděla, že jejich schůzka pro ni nevěstí nic dobrého. Něco uvnitř ji dokonce hned několikrát varovalo, aby tam nechodila. Jenže když měla svoji práci hotovou, samozřejmě se tam vydala.

Martin ji už netrpělivě vyhlížel.

„Ahoj, tak jsem tady!“ prohodila k němu uvolněným tónem.

„To teda koukám a mám z toho fakt radost!“ zaradoval se upřímně. „Skoro jsem ani nevěřil, že dorazíš!“ přiznal své předchozí obavy.

„A proč jako? Vždyť jsem to slíbila!“

„Tak třeba proto, že máš strach být se mnou sama!“

„Tak to ani náhodou!“ uculila se na něj jako neviňátko. Pohled do očí ale v žádném případě nevydržela dlouho. Lhát zrovna moc dobře neuměla.

„Myslím, že se bojíš toho, abychom si spolu něco nezačali!“ řekl zcela upřímně a nepochyboval, že by se ve svých slovech mýlil.

„Ty máš teda pěkně vysoký sebevědomí, to ti řeknu!“ vzhledla k němu popuzeně. „To si jako vážně myslíš?“

„Jasně!“ stál si za svými slovy. Pak ji znovu překvapil. Zpod stolu vytáhl malou bonboniéru. Nechtěl ji tím vydesit, ale zároveň si šel tvrdě za svým cílem.

„Díky! To je od tebe moc milé, ale čím jsem si to zasloužila?“ zeptala se ho podezíravě. Tak trochu nevědomky na něj zamrkala svýma modrýma očima.

Martin, fascinován jejím činem, jen pokrčil rameny. Jeden z důvodů prozradil až o něco později. „Tak třeba tím, že jsi ovládla svůj strach a přišla jsi sem!“

„Aha, tak v tom případě si ji zasloužíš stejně jako já,“ usmála se.

Její poznatek ho překvapil. Potřeboval, aby mu to vysvětlila. „Proč jako?“ zeptal se.

„Však ty víš! Nebo se snad pletu, když si myslím, že jsi i ty musel sebrat pořádnou dávku odvahy, než jsi za mnou dnes odpoledne přišel?“

Martin se rozesmál. Její podezření bez ostychu potvrdil. „Měl jsem nahnáno skoro stejně jako teď ty! Ale už od začátku jsem si byl jist, že jsi tu zprávu poslala ty. Jen jsem se musel přijít přesvědčit na vlastní oči!“ zamrkal na ni svůdně.

Nicol pod jeho upřímným přiznáním roztála jako kus ledu. Začala se cítit docela jinak. Byla uvolněná. Oči jí jiskřily stejně jako na večírku. „Tak to jsem se teda pěkně spletla! Já bláhová si myslela, že jsi mě nemohl poznat,“ podivila se nad svou naivitou, ale vůbec ji to netrápilo.

„Po nikom jiným netoužím!“ přiznal se vzrušujícím hlasem.

Nicol ztratila řeč. Nechápatě na něj civěla. „To nemůže být pravda!“ řekla, jakmile pochopila, že čeká, až se k tomu vyjádří.

„Jenže to pravda je! A ty to moc dobře víš! To je totiž ten pravý důvod, proč jsi mi hned nezavolala! Od toho večírku tě nemůžu dostat ven z hlavy! Víím, že jsi vdaná a že nestojíš o problémy, ale nemohl jsem jinak, než ti to prostě říct. Chtěl jsem, abys o tom věděla!“

„Vlastně jsem to tušila,“ přiznala se tiše. Napila se horké kávy. Do pusy si dala jeden čokoládový bonbón. Dál k tomu nehodlala nic říkat. Chtělo se jí utéct.